

Οι καταγγελίες της Ρωσίας – θέτοντας τα γεγονότα στην πραγματική τους διάσταση.

Η επιθετικότητα της Ρωσίας έναντι της Ουκρανίας οδήγησε τη Ρωσία στη διεθνή απομόνωση, συμπεριλαμβανομένης της αναστολής όλης της πρακτικής συνεργασίας NATO-Ρωσίας.

Για να εκτρέψει την προσοχή μακριά από τις πράξεις της, η Ρωσία έχει προβεί σε μια σειρά από καταγγελίες εναντίον του NATO, οι οποίες βασίζονται σε παρερμηνείες των γεγονότων και αγνοούν τη διαρκή προσπάθεια που έχει καταβάλει το NATO για να οικοδομήσει μία εταιρική σχέση με τη Ρωσία.

Επίσης η Ρωσία προχώρησε σε αβάσιμες επιθέσεις κατά της νομιμότητας των ουκρανικών αρχών και χρησιμοποίησε βία για να καταλάβει μέρος του εδάφους της Ουκρανίας.

Το έγγραφο αυτό θέτει τα γεγονότα στην πραγματική τους διάσταση.

Σχέσεις NATO-Ρωσίας

Η Ρωσία ισχυρίζεται ότι το NATO έχει δαπανήσει χρόνια προσπαθώντας να την περιθωριοποιήσει διεθνώς.

Από την αρχή της δεκαετίας του 1990 η Συμμαχία εργάζεται με συνέπεια για να οικοδομήσει μια συνεργατική σχέση με την Ρωσία σε τομείς αμοιβαίου ενδιαφέροντος, και αγωνίσθηκε για τη δημιουργία μιας στρατηγικής εταιρικής σχέσης.

Πριν από την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, το NATO ξεκίνησε το άνοιγμα του προς ανατολάς, προτείνοντας τον διάλογο αντί της αντιπαράθεσης, όπως κατέστησε σαφές η Διάσκεψη Κορυφής του NATO στο Λονδίνο τον Ιούλιο του 1990 (βλέπε [εδώ](#) την διακήρυξη). Στα χρόνια που ακολούθησαν, η Συμμαχία προώθησε τον διάλογο και τη συνεργασία, δημιουργώντας καινούρια fora, τη Σύμπραξη για την Ειρήνη (PfP) και το Ευρω-Ατλαντικό Συμβούλιο Συνεργασίας (EAPC), που ήταν ανοικτά για ολόκληρη την Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας (Τα ιδρυτικά έγγραφα της PfP είναι [εδώ](#) και [εδώ](#)).

Ως ένδειξη του μοναδικού ρόλου της Ρωσίας στην Ευρωατλαντική ασφάλεια, το 1997 το NATO και η Ρωσία υπέγραψαν την Ιδρυτική Πράξη για την Αμοιβαιότητα των Σχέσεων, τη Συνεργασία και την Ασφάλεια, δημιουργώντας το Μόνιμο Κοινό Συμβούλιο NATO-Ρωσίας (NRC). Το 2002 αναβάθμισαν τη συνεργασία με τη δημιουργία του Συμβουλίου NATO-Ρωσίας (Την Ιδρυτική Πράξη μπορείτε να διαβάσετε [εδώ](#), την Διακήρυξη της Ρώμης που ίδρυσε το NRC [εδώ](#).)

Από τότε που ιδρύθηκε το NRC, το NATO και η Ρωσία εργάστηκαν από κοινού σε ένα φάσμα θεμάτων που κυμαίνεται από την καταπολέμηση των ναρκωτικών, την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, μέχρι τη διάσωση υποβρυχίων και τον σχεδιασμό έκτακτης πολιτικής ανάγκης. Σε κανέναν άλλον εταίρο δεν προσφέρθηκε συγκρίσιμη σχέση.

Όχι μόνο δεν περιθωριοποιήθηκε η Ρωσία, αλλά το NATO την μεταχειρίστηκε ως έναν προνομιακό εταίρο.

Η συνέχεια και η διεύρυνση του NATO

Οι Ρώσοι αξιωματούχοι υποστηρίζουν ότι η Συμμαχία θα έπρεπε να έχει διαλυθεί στο τέλος του Ψυχρού Πολέμου, και ότι η ένταξη νέων Συμμάχων από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη υπονομεύει την ασφάλεια της Ρωσίας.

Το NATO δεν διαλύθηκε μετά τον Ψυχρό Πόλεμο, γιατί τα μέλη του ήθελαν να διατηρήσουν τον δεσμό που είχε εγγυηθεί την ασφάλεια και την σταθερότητα στον Ευρωατλαντικό χώρο, όπως καθιστά σαφές η Διακήρυξη του Λονδίνου: «Χρειαζόμαστε να συνεχίσουμε μαζί, να διατηρήσουμε την μακρά ειρήνη που απολαμβάνουμε τις τελευταίες αυτές τέσσερις δεκαετίες». Διατηρώντας τις αξίες που το καθοδηγούσαν πάντοτε, το NATO έγινε κάτι περισσότερο από μια ισχυρή στρατιωτική Συμμαχία: έγινε ένα πολιτικό forum για διάλογο και συνεργασία.

Η πολιτική των Ανοικτών Θυρών του NATO βασιζόταν, και πάντοτε θα βασίζεται στην ελεύθερη επιλογή των Ευρωπαϊκών δημοκρατιών. Όταν η Ουκρανία αποφάσισε να ακολουθήσει μία «πολιτική μη-ένταξης σε συνασπισμούς χωρών», το NATO σεβάστηκε πλήρως την επιλογή αυτή. Ο μακροχρόνιος ισχυρισμός της Ρωσίας ότι, το NATO προσπάθησε να αναγκάσει την Ουκρανία να ενταχθεί στη Συμμαχία ήταν και παραμένει, πλήρως εσφαλμένος.

Το NATO έχει εκπληρώσει τους όρους του Άρθρου 10 του Βορείου Ατλαντικού Συμφώνου (είναι διαθέσιμο [εδώ](#)), το οποίο ορίζει ότι οι Σύμμαχοι «μπορούν με ομόφωνη απόφαση, να καλέσουν οποιοδήποτε άλλο Ευρωπαϊκό κράτος που είναι σε θέση να προωθήσει τις αρχές του Συμφώνου και να συνεισφέρει στην ασφάλεια του Ευρωατλαντικού χώρου να προσχωρήσει στο Σύμφωνο αυτό.»

Σε έξι περιπτώσεις μεταξύ του 1952 και του 2009, Ευρωπαϊκά κράτη επέλεξαν να υποβάλουν αίτηση για ένταξη, βασιζόμενα σε μία δημοκρατική διαδικασία και το σεβασμό του κράτους δικαίου. Οι Σύμμαχοι του NATO επέλεξαν ομόφωνα να τα δεχθούν.

Η διεύρυνση του NATO και της ΕΕ βοήθησε τα κράτη της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης να διαχειριστούν με επιτυχία τις δύσκολες μεταρρυθμίσεις, ως προϋπόθεση για ένταξη. Βοήθησε τους πολίτες τους να απολαμβάνουν τα οφέλη μίας δημοκρατικής επιλογής, του κράτους δικαίου, και μίας σημαντικής οικονομικής ανάπτυξης. Οι προσπάθειες αυτές κατέστησαν την Ευρώπη περισσότερο ενιαία, ελεύθερη και ειρηνική, από ποτέ στην ιστορία.

Η Ρωσία συμφώνησε, επίσης, με το όραμα αυτό στην Ιδρυτική Πράξη. Δεσμεύτηκε για «τη δημιουργία στην Ευρώπη ενός κοινού χώρου ασφάλειας και σταθερότητας χωρίς διαχωριστικές γραμμές ή σφαίρες επιρροής» και τον «σεβασμό της κυριαρχίας, της ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας όλων των κρατών και του εγγενούς δικαιώματος τους να επιλέξουν τα μέσα για την εμπέδωση της ασφάλειάς τους.»

Σε αντίθεση με αυτές τις δεσμεύσεις, η Ρωσία εμφανίζεται σήμερα να προσπαθεί να επαναδημιουργήσει μια σφαίρα επιρροής, καταλαμβάνοντας τμήμα της Ουκρανίας, διατηρώντας μεγάλο αριθμό δυνάμεων στα σύνορα της, και απαιτώντας η Ουκρανία να μην ανήκει σε κανέναν συνασπισμό, όπως δήλωσε πρόσφατα ο Υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας Sergei Lavrov («η Ουκρανία δεν μπορεί να είναι μέρος οποιουδήποτε συνασπισμού χωρών»).

Οι Ρωσικοί ισχυρισμοί ότι το NATO δεσμεύθηκε να μην διευρυνθεί

Οι Ρώσοι αξιωματούχοι ισχυρίζονται ότι Αμερικανοί και Γερμανοί αξιωματούχοι δεσμεύθηκαν το 1990 ότι το NATO δεν θα επεκτεινόταν προς την Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη, ούτε θα ανέπτυξε στρατιωτικές υποδομές ή μόνιμα στρατεύματα κοντά στα σύνορα της Ρωσίας.

Καμία τέτοια δέσμευση δεν έγινε, και ποτέ δεν παρουσιάστηκαν στοιχεία που να υποστηρίζουν τους ισχυρισμούς της Ρωσίας. Αν είχε δοθεί μια τέτοια υπόσχεση από το ίδιο το NATO, τότε θα έπρεπε να είχε τη μορφή μίας επίσημης, γραπτής απόφασης από όλα τα μέλη του. Επιπλέον, οι σκέψεις για τη διεύρυνση του NATO εμφανίστηκαν χρόνια μετά την επανένωση της Γερμανίας. Το θέμα αυτό δεν υπήρχε ακόμη στην ημερησία διάταξη τη στιγμή που η Ρωσία ισχυρίζεται ότι έγιναν οι δεσμεύσεις αυτές.

Οι ισχυρισμοί σχετικά με τη δέσμευση του NATO να μην δημιουργήσει υποδομές πλησίον της Ρωσίας είναι εξ ίσου ανακριβείς. Στην Ιδρυτική Πράξη, το NATO επανέλαβε ότι, «στο πλαίσιο του υφιστάμενου και δυνάμει προβλέψιμου περιβάλλοντος ασφαλείας, η Συμμαχία θα διεκπεραιώνει τις αποστολές της που αφορούν τη συλλογική άμυνα, καθώς και άλλες αποστολές της, διασφαλίζοντας την απαραίτητη διαλειτουργικότητα, ενοποίηση και δυνατότητα για ενίσχυση, παρά αναπτύσσοντας περαιτέρω και σε μόνιμη βάση σημαντικές δυνάμεις μάχης. Θα πρέπει να στηρίζεται πάνω σε μία επαρκή υποδομή που να ανταποκρίνεται στα ανωτέρω καθήκοντα. Σε αυτό το πλαίσιο, μπορεί να λάβει χώρα η ενίσχυση, όταν καθίσταται απαραίτητη, για την περίπτωση άμυνας έναντι της απειλής χρήσεως βίας και για περιπτώσεις αποστολών για την υποστήριξη της ειρήνης σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και τις αρχές που διέπουν τον ΟΑΣΕ, καθώς, επίσης, και για περιπτώσεις ασκήσεων σχετικών με την εναρμονισμένη Συνθήκη CFE, τις διατάξεις του Κειμένου της Βιέννης του 1994 και τα αμοιβαίως συμφωνηθέντα μέτρα διαφάνειας.»

Το NATO πράγματι υποστήριξε την αναβάθμιση της στρατιωτικής του υποδομής, όπως είναι οι αεροπορικές βάσεις, στα κράτη που προσχώρησαν στη Συμμαχία, ανάλογα με τις απαιτήσεις για την ενίσχυση και τη διεξαγωγή ασκήσεων. Ωστόσο, οι μόνες μάχιμες δυνάμεις που σταθμεύουν μόνιμα στην επικράτεια των νέων μελών είναι οι δικές τους ένοπλες δυνάμεις.

Ακόμη και πριν από την ουκρανική κρίση, το μοναδικό ορατό σημάδι Συμμαχικών δυνάμεων στα νέα μέλη ήταν τα αεροσκάφη του NATO που χρησιμοποιούντο στα κράτη της Βαλτικής για την αποστολή επιτήρησης εναέριου χώρου. Αυτή η ελάχιστη αμυντική παρουσία δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως σημαντικές δυνάμεις μάχης, υπό την έννοια της Ιδρυτικής Πράξης.

Από την έναρξη της κρίσης και μετά, το NATO προέβη σε ενέργειες προκειμένου να έχει καλύτερη επίγνωση της κατάστασης και ενίσχυσε την άμυνα των Ανατολικών μας μελών. Οι ενέργειες αυτές είναι απολύτως συνεπείς με την Ιδρυτική Πράξη και οφείλονται στις αποσταθεροποιητικές στρατιωτικές ενέργειες της Ρωσίας.

Τέλος, η Πράξη καθορίζει, επίσης, ότι «η Ρωσία θα εφαρμόσει παρόμοιο περιορισμό στην ανάπτυξη των δικών της συμβατικών δυνάμεων στην Ευρώπη». Η ρωσική επιθετικότητα εναντίον της Ουκρανίας είναι μια κατάφορη παραβίαση της δέσμευσης αυτής, όπως είναι και η μονομερής αναστολή της συμμόρφωσης με την Συνθήκη CFE.

Οι ισχυρισμοί ότι το NATO αγνόησε τις ρωσικές ανησυχίες ως προς την αντι-πυραυλική άμυνα

Το NATO δεν αγνόησε τις ανησυχίες της Ρωσίας. Αντιθέτως, η Συμμαχία με συνέπεια επεδίωξε τη συνεργασία με τη Ρωσία στο πεδίο της αντι-πυραυλικής άμυνας. Στην Σύνοδο Κορυφής της Λισαβόνας το 2010, οι Αρχηγοί Κρατών και Κυβερνήσεων του NATO «αποφάσισαν να αναπτύξουν μια δυνατότητα αντι-πυραυλικής άμυνας για την προστασία όλων των Ευρωπαϊκών πληθυσμών, του εδάφους και των δυνάμεων του NATO, και προσκάλεσαν την Ρωσία να συνεργαστεί μαζί μας» (η διακήρυξη [εδώ](#)).

Κάτι που επαναλήφθηκε και στη Διάσκεψη Κορυφής του Σικάγο τον Μάιο του 2012 ([εδώ](#)), όπου οι ηγέτες τόνισαν ότι το NATO «παραμένει δεσμευμένο στη συνεργασία για την αντι-πυραυλική άμυνα με πνεύμα εμπιστοσύνης και αμοιβαιότητας» και δήλωσαν κατηγορηματικά ότι η αντι-πυραυλική άμυνα του NATO «δεν θα υπονομεύσει τις δυνατότητες στρατηγικής αποτροπής της Ρωσίας». Το NATO πρότεινε επίσης ένα καθεστώς διαφάνειας, που συμπεριελάμβανε τη δημιουργία δύο κοινών κέντρων αντι-πυραυλικής άμυνας NATO-Ρωσίας. Η Ρωσία απέρριψε τις προτάσεις αυτές.

Οι διακηρύξεις αυτές των Συνόδων Κορυφής είναι κάτι περισσότερο από πολιτικές δεσμεύσεις: καθορίζουν την πολιτική του NATO. Αντί λοιπόν να δεχθεί την συνεργασία του NATO, η Ρωσία έχει αναπτύξει επιχειρηματολογία που αγνοεί τους νόμους της φυσικής, όπως, επίσης, και τις διακηρυχθείσες πολιτικές του NATO. Ανεξάρτητοι Ρώσοι στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες έχουν καταστήσει σαφές ότι η αντι-πυραυλική άμυνα του NATO δεν θα μπορούσε να απειλήσει Ρωσία, ούτε να διαβρώσει την αποτελεσματικότητα των δυνάμεών της για στρατηγική αποτροπή. Η Ρωσική κυβέρνηση χρησιμοποίησε την αντι-πυραυλική άμυνα ως δικαιολογία για κατηγορίες, παρά ως ευκαιρία για συνεργασία.

Η κριτική της Ρωσίας για την νομιμότητα των στρατιωτικών ενεργειών του NATO - Λιβύη

Στοχεύοντας στην υπεράσπιση των παράνομων πράξεών της στην Κριμαία, η Ρωσία αμφισβήτησε τη νομιμότητα ορισμένων επιχειρήσεων του NATO.

Σε αυτές συμπεριλαμβάνονται η επιχείρηση του NATO το 2011 για την προστασία των αμάχων στην Λιβύη. Η επιχείρηση του NATO διεξήχθη σύμφωνα με την εντολή δύο Ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας των ΗΕ (UNSCR), UNSC [1970](#) & [1973](#), τα οποία αμφότερα παραπέμπουν στο Κεφάλαιο VII του Χάρτη των ΗΕ, ενώ σε κανένα από αυτά δεν αντιτέθηκε η Ρωσία. Προσφάτως ο Πρόεδρος Putin κατηγορήσε το NATO ότι παραβιάζει τα Ψηφίσματα βομβαρδίζοντας την Λιβύη. Αυτό είναι τελείως ανακριβές.

Το UNSCR 1973 εξουσιοδότησε το NATO «να λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα» για την «προστασία των αμάχων και των κατοικημένων από αυτούς περιοχών, οποίες απειλούνται με επίθεση», το οποίο είναι και αυτό που έπραξε το NATO, με την πολιτική και στρατιωτική υποστήριξη κρατών της περιοχής και μελών του Αραβικού Συνδέσμου.

Μετά τη σύγκρουση, το NATO συνεργάστηκε με την Ανεξάρτητη Επιτροπή Έρευνας για τη Λιβύη, η οποία δεν βρήκε καμία παραβίαση του UNSCR 1973 ή του διεθνούς δικαίου, καταλήγοντας, αντιθέτως, στο συμπέρασμα ότι το «NATO πραγματοποίησε μια μεγάλης ακρίβειας εκστρατεία με φανερή αποφασιστικότητα να αποφύγει τις απώλειες αμάχων.»

Η κριτική της Ρωσίας για την νομιμότητα των στρατιωτικών ενεργειών του NATO - Κοσσυφοπέδιο

Η επιχείρηση του NATO στο Κοσσυφοπέδιο έγινε μετά από ένα χρόνο εντατικών προσπαθειών των ΗΕ και της Ομάδας Επαφής, στην οποία η Ρωσία συμμετείχε ως μέλος, για να εξευρεθεί μια ειρηνική λύση. Το Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΕ σε αρκετές περιπτώσεις καταδίκασε την εθνικάθαρση στο Κοσσυφοπέδιο και τον αυξανόμενο αριθμό των προσφύγων που εγκατέλειψαν τις εστίες τους, ως απειλή για τη διεθνή ειρήνη και την ασφάλεια. Η Επιχείρηση του NATO Allied Force διεξήχθη παρά την έλλειψη εντολής από το Συμβούλιο Ασφαλείας για να αποτρέψει τις μεγάλης-κλίμακας και διαρκείς παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις σφαγές αμάχων.

Μετά την αεροπορική επιχείρηση, η επακολουθήσασα επιχείρηση του NATO KFOR, στην οποία αρχικά συμμετείχε και η Ρωσία, πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της εντολής των ΗΕ (UNSC [1244](#)), με σκοπό τη δημιουργία συνθηκών ασφάλειας και προστασίας για το Κοσσυφοπέδιο. Η επιχείρηση αυτή οδήγησε σε σχεδόν δέκα χρόνια διπλωματικών διαπραγματεύσεων, στο πλαίσιο των ΗΕ, για να βρεθεί μια πολιτική λύση και να διευθετηθεί το οριστικό καθεστώς του Κοσσυφοπεδίου, όπως προβλέπεται από το UNSCR 1244.

Η επιχείρηση στο Κοσσυφοπέδιο πραγματοποιήθηκε μετά από διεξοδική συζήτηση που συμπεριελάμβανε το σύνολο της διεθνούς κοινότητας, η οποία ήταν αντιμέτωπη με μία μακροχρόνια κρίση. Στην Κριμαία, χωρίς καμία ένδειξη κρίσης και χωρίς να καταβληθεί προσπάθεια για διαπραγμάτευση οιασδήποτε μορφής λύσης, η Ρωσία παρέκάμψε όλη τη διεθνή κοινότητα, συμπεριλαμβανομένων των ΗΕ, και απλά κατέλαβε τμήμα του εδάφους ενός άλλου κράτους.

Οι Ρωσικοί ισχυρισμοί ότι οι Ουκρανικές αρχές είναι παράνομες

Ο σημερινός Ουκρανός πρόεδρος και η Ουκρανική κυβέρνηση έλαβαν ψήφο εμπιστοσύνης από μια συντριπτική πλειοψηφία στο Ουκρανικό κοινοβούλιο (371 ψήφοι επί συνόλου 417) στις 27 Φεβρουαρίου 2014, συμπεριλαμβανομένων των μελών του «Κόμματος των Περιφερειών».

Το κοινοβούλιο αυτό εκλέχθηκε στις 28 Οκτωβρίου του 2012. Το Ρωσικό Υπουργείο Εξωτερικών είχε δηλώσει τότε ότι οι εκλογές είχαν διεξαχθεί «ειρηνικά, χωρίς οποιαδήποτε εντάσεις και σύμφωνα με τις γενικά αποδεκτές προδιαγραφές» και «επιβεβαίωσε την δέσμευση της Ουκρανίας στην δημοκρατία και το κράτος δικαίου». Η δήλωση αυτή μπορεί να διαβαστεί στα Ρωσικά [εδώ](#).

Το κοινοβούλιο που η Ρωσία χαρακτήρισε τότε νόμιμο, δύσκολα μπορεί να αποκληθεί σήμερα παράνομο.

Οι Ρωσικοί ισχυρισμοί ότι το αποκαλούμενο δημοψήφισμα στην Κριμαία ήταν νόμιμο

Ρώσοι αξιωματούχοι ισχυρίζονται ότι το αποκαλούμενο δημοψήφισμα στην Κριμαία στις 16 Μαρτίου ήταν νόμιμο.

Το δημοψήφισμα ήταν παράνομο σύμφωνα με το Ουκρανικό σύνταγμα (ευρίσκεται στα Ουκρανικά [εδώ](#), στα Ρωσικά [εδώ](#), στα Αγγλικά [εδώ](#)), το οποίο καθορίζει ότι ζητήματα «που μεταβάλλουν την επικράτεια της Ουκρανίας αποφασίζονται αποκλειστικά με πανεθνικό-ουκρανικό δημοψήφισμα». Η Κριμαία, ως τμήμα της Ουκρανίας, έχει το καθεστώς μιας αυτόνομης δημοκρατίας, αλλά οποιαδήποτε ζητήματα που αφορούν τις εξουσίες της πρέπει να διευθετούνται από το Ουκρανικό κοινοβούλιο (άρθρο 134) και το σύνταγμα της πρέπει να εγκριθεί από το Ουκρανικό κοινοβούλιο (άρθρο 135).

Περαιτέρω το αποκαλούμενο δημοψήφισμα οργανώθηκε σε διάστημα μερικών εβδομάδων από μια αυτό-ανακηρυχθείσα ηγεσία της Κριμαίας η οποία εγκαθιδρύθηκε από ένοπλο Ρωσικό στρατιωτικό προσωπικό μετά την κατάληψη κυβερνητικών κτιρίων.

Οι ρωσικοί ισχυρισμοί ότι η προσάρτηση της Κριμαίας δικαιολογείται από την γνωμοδότηση του Διεθνούς Δικαστηρίου ως προς την ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου

Ρώσοι ηγέτες ισχυρίζονται ότι το προηγούμενο για την ούτως αποκαλούμενη διακήρυξη της ανεξαρτησίας της Κριμαίας ήταν η συμβουλευτική γνωμοδότηση του Διεθνούς Δικαστηρίου ως προς την ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου (online [εδώ](#)).

Ωστόσο, το Δικαστήριο δήλωσε με σαφήνεια ότι η γνωμοδότησή του δεν συνιστά προηγούμενο. Το δικαστήριο δήλωσε ότι του εδόθη ένα «περιορισμένο και συγκεκριμένο» ερώτημα ως προς την ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου που δεν θα μπορούσε να καλύψει τις ευρύτερες νομικές συνέπειες αυτής της απόφασης.

Το δικαστήριο τόνισε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας θα ήταν παράνομη. Οι προϋποθέσεις αυτές περιλαμβάνουν τη σύνδεση με την παράνομη χρήση βίας». Ένα παράδειγμα «παράνομης χρήσης βίας» θα ήταν η περίπτωση της εισβολής και κατοχής από ένα γειτονικό κράτος – που είναι ακριβώς αυτό που διέπραξε η Ρωσία.

Επίσης, η διαδικασία που οδήγησε στην διακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπεδίου διήρκεσε χρόνια και συμπεριελάμβανε μια εκτεταμένη διαδικασία, υπό την καθοδήγηση των Ηνωμένων Εθνών. Οι Ρωσικοί ισχυρισμοί αγνοούν όλα αυτά τα γεγονότα.

Public diplomacy division (PDD) - press and media section

Tel.: +32(0)2 707 1010/1002

Email: moc@hq.nato.int

#NATO